

Întunericul nici nu mai exista

Flavius

Era noaptea când nu erai plecată undeva,
îmi sortam sentimentele-n sertar,
le părăsiseră visele decuseară,
pe urmele lor mă oboseam degeaba
luaseră distanța disperării.

Până-n dimineață mi-au căzut mâinile,
gurile noaste se adânceau triste,
ochii dormeau în oglinda din perete
fulgerați de alte iluzii.

Somnul nevertebrat în esență
își copia imagini din memoria suprasaturată,
întunericul nici nu mai exista,
eram într-un ținut în care n-am trăit vreodată

nu știu dacă soarele a răsărit normal,
ori lumina aceea confuză
curgea din conștiința trezită
în rădăcinile din care mă înalț.